

Het verzorgen van wielrenners houdt Gre Knetemann jong

"Sta ik niet
op mijn plek
met tassen
en bidons,
**dan krijgen
de renners
honger**"

TEKST EN BEELD **MARK VAN DER HEIJDEN**

Van een verzorger bij een wielploeg wordt meer gevraagd dan enkel masseren na de wedstrijd. Het draait er vooral om de renners gedurende de wedstrijd van eten en drinken te voorzien. Het is voor Gre Knetemann geen moeite. "Ik ga liever naar een wielervedstrijd dan ergens anders naartoe."

Gre Knetemann is er om de renners tijdens de wedstrijden van eten en drinken te voorzien, ze op te vangen na de wedstrijden en om de renners bij meerdaagse wedstrijden te masseren. "Ik heb vertier gevonden bij een sport waarbij ik me thuis voel met werk dat me redelijk goed afgaat."

Sporten veranderen niet wezenlijk van karakter wanneer wedstrijden op een hoger dan wel lager niveau plaatsvinden – hooguit is de uitvoering wat professioneler. Wie wielrennen enkel kent van de Tour de France, ziet dezelfde taferelen in Werkendam, tijdens de jaarlijkse Altena Biesboschronde, een nationale klassieker voor eliterenners en beloften.

Soigneur van het team

Op het parkeerterrein voor sporthal De Crosser is er eenzelfde drukte als voor de start van een touretappe. De open deuren van de verschillende transportauto's tonen tientallen wielrenfiet-sen. Mecaniciens monteren onder een zonnenscherm of partytent de fietsen af. En renners wachten in een stoel, liefst uit de koude wind maar in de zon.

Ze maken zich allemaal op voor de negende editie van de Altena Biesbosch Ronde. Start en finish zijn in Werkendam, daartussen ligt ruim 170 kilometer weg tussen de vele open landbouwgebieden in het Land van Heusden en Altena.

Het is zo druk voor de sporthal dat wielerteam Monkey Town zijn bus honderd meter verderop op de parkeerplaats voor het gemeentehuis van Werkendam heeft neergezet. De taferelen zijn hetzelfde. Mecanicien Sam Schuitemaker monteert de wielen en nummers op de fietsen, de renners nemen op hun vouwstoelen de tactiek van de dag door.

Ook Gre Knetemann is present. Zij is soigneur van het team. En ja, ze was ook getrouwd met wijlen Gerrie Knetemann. 65 jaar is Gre inmiddels, maar nog altijd zo met de wielersport verbonden, dat ze deze ochtend om 9 uur vanuit Krommenie is vertrokken om de jonge renners bij deze wielerklassieker te verzorgen.

Gre Knetemann

Leeftijd: 65

Beroep: Verzorger-masseur

Ploeg: Monkey Town CT

Ranglijst: Winnaar van onder meer Les Journees Havro-Cauchoises 1977 en enkele andere eendaagse wedstrijden in Nederland. Tweede op het Nederlands kampioenschap elite dames 1975, 16^e plaats wereldkampioenschap 1975, 25ste plaats wereldkampioenschap 1976.

**“Als je het leuk vindt,
is het geen opgave”**

Geen eigen praktijk

Gre Knetemann masseert wielrenners, en daar houdt ze het bij. Een eigen praktijk? Ze moet er niet aan denken. "Als mijn tennisvriendinnen een blessure hebben, behandel ik ze. Waarom dan niet een praktijk beginnen? Dan is het werk, en dan is het niet leuk meer. Dan heb je een ruimte nodig, die moet je huren. Dus moet het geld opbrengen. Dan moet je aan de gang."

Liefde voor de sport

"Ik fietste en schaatsste in mijn jonge jaren", vertelt Gre op de vraag hoe ze in het wielrennen terecht is gekomen. "Op een gegeven moment ging fietsen beter dan schaatsen. En als je ergens goed in bent, wordt het nog leuker."

Via het wielrennen leerde ze Gerrie Knetemann kennen. Op de wielervedstrijd in Alkmaar en in het Olympisch Stadion kwamen ze elkaar tegen. De hobby werd werk. "Wielrennen beheerste in ons geval ons leven. Dat vond ik geen opgave. Ik ga liever naar een wielervedstrijd dan ergens anders naartoe", zegt Gre.

Zelf kon ze ook goed fietsen. Gre won verschillende wedstrijden in Nederland, werd in 1975 tweede op het nationaal kampioenschap bij de elitevrouwen en reed enkele wereldkampioenschappen. "Ik kon redelijk sprinten. Rondewedstrijden waren er toen nog niet echt, ook waren de wedstrijden toen veel korter. Een hemelsbreed verschil met nu", zegt ze. "Nu maken veel meiden hun beroep van wielrennen, dat was toen nog niet mogelijk."

De liefde voor de sport is altijd gebleven. "Nog steeds vind ik fietsen leuk. Niets lekkerder dan op de fiets te stappen en de frisse wind door je haren te laten gaan. Al je zorgen zijn weg, als je die al hebt. Dat was ook Gerrie zijn motto; al ben je nog zo slecht, ga buiten een frisse neus halen en dan knap je weer op."

Erin gerold

Dat moet vandaag dan wel goed komen, want het is fris. De zon schijnt lekker, maar de koude wind zorgt ervoor dat de gevoels-temperatuur flink later ligt dan je vermoedt als je vanachter een raam naar buiten kijkt.

Zo'n uur voor de wedstrijd knielt Gre daarom om met haar collega Melanie Tabak de benen van de renners in te smeren met balsam. Ze vertelt ondertussen hoe ze in de massagewereld terecht is gekomen. "Begin deze eeuw had Gerrie het idee opgevat om een ploeg te starten voor neo-dames. Onze dochter Roxane fietste toen bij de nieuwelingen, als ze naar de dames zou overstappen

zou ze in het niks vallen", vertelt Gre met Noord-Hollandse tongval.

"Gerrie zou de ploegleiding doen en hij had al iemand gevonden die mecaniciens zou wezen. Ik ben in 2002 een opleiding sportmassage bij het NGS gaan volgen, zodat ik de verzorging zou doen. De ploeg is er echter nooit gekomen, want Gerrie is in 2004 overleden."

Twee jaar na diens overlijden is Gre toch als masseur in het wielerpeloton terechtgekomen. Trouw reed ze in die tijd naar elke wedstrijd die Roxane reed. Toevallig had een van de andere ploegen bij een meerdaagse wedstrijd geen verzorger. Zou Gre dat niet willen doen? "Ik heb gelijk ja gezegd. Het kwam me goed uit, want dan is eten en overnachting betaald. En Roxane reed over het algemeen dezelfde wedstrijden."

Onderdeel van het team

Bij eendaagse wedstrijden worden de renners na afloop niet gemasseerd, dus beperkt het werk van Gre zich vandaag tot de verzorging van de renners. Gre loopt naar de start waar – ook dat is niet anders dan bij de Tour – de presentator een clichématig interviewtje met de sponsor houdt. Ook kondigt hij aan dat de renner die na de eerste korte omloop van 41 kilometer als eerste aan de finishlijn is, een mooi sporthorloge krijgt. Vlak voor de start geven de renners hun jasje aan Gre en Melanie, waarna ze vertrekken.

De zes renners van Monkey Town behoren tot de favorieten. De Italiaan Marco Zanotti won de wedstrijd twee jaar geleden. Bovendien is Monkey Town een continentale wielerploeg. Het team zit één niveau onder de professionele continentale wielerploegen als Roompot-Nederlandse Loterij, dat weer een trede onder UCI World Tour-wielerploegen als Team LottoNL-Jumbo zit. Monkey Town mag meedoen aan bijvoorbeeld de Ster ZLM Toer in Nederland, de Memorial Marco Pantani in Italië en ook aan de Tour d'Azerbaidjan, wat verder van huis. Alle renners van Monkey Town zijn (semi)profs. Als de renners uit het zicht zijn verdwenen, rijden Gre en Melanie naar de eerste plek waar ze de renners van volle bidons zullen voorzien. Op een vanwege een dijk licht glooiende weg wachten ze af.

Naar verwachting zullen de renners hier na ongeveer twee uur koers passeren, maar waar de renners van Monkey Town zich tot die tijd in de race bevinden is hier tussen de weilanden onduidelijk. Niet dat Gre zich ook maar geroepen voelt om zich met de koers bezig te houden. "Ik bemoei me totaal niet met de tactiek van de wedstrijd. Dat is de taak van de ploegleider."

Eigen rol

Gre is er om de renners tijdens de wedstrijden van eten en drinken te voorzien, ze op te vangen na de wedstrijden en om de renners bij meerdaagse wedstrijden te masseren. "En als een renner gevallen is, probeer ik die zo goed mogelijk te verzorgen en later ook contact te houden om te weten hoe het gaat. Dat vind ik niet meer dan normaal."

Ze is meer dan alleen een fysieke verzorger. "Als iemand slecht in zijn vel zit of hij ligt niet goed in de groep, probeer ik hem meer aandacht te geven zodat hij niet het idee heeft dat hij buitenge-

sloten wordt", zegt Gre. "Alles wat tegen mij gezegd wordt, blijft onder vier ogen. Dan probeer ik ze wat bij te sturen." Zo heeft ieder zijn rol binnen de ploeg, vertelt ze. "Tot successen komen doe je niet alleen, maar met hele team: ploegleider, mecanici, masseurs en renners. Iedereen is afhankelijk van elkaar. Is de fiets niet in orde, dan kan de renner niet weg. Sta ik niet op mijn plek met tassen en bidons, dan krijgen de renners honger. Het staat of valt met elkaar. Als je een dwarsligger in de ploeg hebt, kan het systeem niet werken om tot een goed succes te komen."

Jonge mensen

Het peloton van 89 renners is bij de bevoorrading in vier delen uiteengevallen. De vier groepen passeren in hoog tempo. Gre moet goed opletten om de bidons aan de voorbijflitsende renners te geven.

"Het zijn allemaal jonge mensen", vertelt ze tijdens de verplaatsing langs de groene weiden naar de tweede stop. "Dan voel je

jezelf ook niet oud. Ze zitten weleens te dollen over mijn leeftijd, maar de renners die naar een andere ploeg zijn gegaan, komen nog altijd even een praatje maken. Zij weten dat ik me niet voor honderd procent, maar voor tweehonderd procent inzet.”

Gre houdt van iedere renner bij wat zijn voorkeuren qua eten en eventuele allergieën zijn. “Ik wil het mijn renners en rensters op alle manieren naar de zin maken. Als iemand tegen heug en meug een reep moet eten en hij zit ook nog eens af te zien, dan is het dubbelop”, zegt Gre. “En als iemand valt en naar de dokter moet, let ik op dat-ie geen middeltjes krijgt waar hij misschien niet tegen kan.”

Ze vervolgt: “Ik mag weleens mopperen als ze vlak voor de wedstrijd weer iets nieuws vragen. Ik wil graag alles van tevoren geregeld hebben en niet direct voor de wedstrijd. Dan doe ik dat toch, en heb dan achteraf spijt dat ik wat gemopperd heb. Maar dat weten de jongens, ze weten hoe ik in elkaar zit”, grijnst ze.

En dus staat Gre een uur later weer langs de volgende bevoorra-

dingspost op ongeveer 60 kilometer van de finish. Groene weilanden, bijna zover als het oog reikt, nog kale bomen en een bovengrondse stroomleiding bepalen het beeld. Licht schuin hangend tegen de wind maken de renners dit oer-Hollandse wielerschaarje helemaal af.

Azerbeidzjan en China

Vaak ook is de Noord-Hollandse in het buitenland te vinden.

Behalve bij veel wedstrijden in België en Frankrijk is ze de laatste jaren ook meer dan eens met de ploeg naar Taiwan, Azerbeidzjan en China geweest. “Ik ben natuurlijk aan het werk, maar je ziet overdag ook nog wat van de wereld. Als ik naar al die landen op vakantie zou moeten gaan...”

Ze voorziet de renners van een tas vol repen en ander koolhydraatrijk voedsel. Vijf renners rijden nu voorop; Joris Blokker van Monkey Town behoort tot de eersten. Zijn ploeggenoot Marco Zanotti volgt in de tweede groep op ongeveer 25 seconden. Hier is Gre in haar element. “Vorige week was het hartstikke mooi weer, maar zat ik thuis. De stoelen zeggen niets terug. Je ziet ook niemand, want iedereen heeft z’n eigen beslommeringen. Je moet zelf het vertier zoeken”, concludeert ze. “Dat heb ik gevonden, bij een sport waarbij ik me thuis voel met werk dat me redelijk goed afgaat.”

De Belg Benjamin Verraes van de Belgische ploeg VDM-Trawobo Cycling is deze dag ook in zijn element en weet kort na de ravailering in zijn eentje over te steken van de tweede groep naar de koplopers. Tien kilometer verder laat hij ook de kopgroep achter zich. Tegen halfzes in de middag komt hij met een minuut voorsprong op Joris Blokker als eerste over de finishlijn.

Chocomel

Gre staat daar al op de renners te wachten. Shirts, hersteldrank én chocomel staan klaar voor wie over de finish komt. Joris Blokker wordt ter plekke opgefrist met een vochtig washandje voordat hij het podium op mag. De andere renners rijden naar de bus waar ze rijstepap en wat broodjes krijgen.

Tegen halfzeven is alles ingepakt. Een volle dag wielrennen zit erop. “Het is geen goed betaalde baan, maar werk waarvoor je als verzorger een vergoeding krijgt. Maar als je het leuk vindt, is het geen opgave”, zegt Gre. “Gerrie heeft geld verdiend met het wielrennen, nu doe ik wat terug om anderen te plezieren. En vooral ook mezelf.” ●

**“Niets
lekkerder dan
op de fiets te
stappen en de
frisse wind
door je haren
te laten gaan”**